

Cầu vồng trong mắt anh

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Trên cao, cầu vồng vẫn soi bóng lên nụ hôn của chúng tôi dưới tàng cây ven hồ. Môi anh cười, mắt tôi cười, hạnh phúc với tôi, chỉ cần như vậy.

Anh là một họa sĩ tài năng. Cuộc sống của anh là những ngày tháng hòa mình giữa màu sắc và không gian. Anh thường đến bên hồ, ngồi bên chiếc giá vẽ cùng vài cây bút. Mặc dù thời buổi hiện nay người ta đều thích dùng đồ công nghệ, nhưng đôi mắt anh vẫn sáng rực lên mỗi khi ngồi bên hồ để vẽ như thế này. Đôi mắt anh sâu thẳm thẳm như có thể chứa đựng cả không gian của vũ trụ, đôi mắt anh đen láy như tinh cầu xoay quanh hệ mặt trời. Mỗi khi anh cười, đôi mắt ấy cũng cười theo anh, sáng theo niềm vui của anh. Mỗi khi anh buồn, đôi mắt ấy lại như hồ thu trong trẻo. Anh, chính là người yêu tôi.

Vụ tai nạn khi ấy đã cướp đi của anh đôi mắt đẹp thần tiên ấy, cũng cướp đi cả niềm đam mê vẽ vời của anh. Anh hôn mê rất lâu mới tỉnh dậy. Mắt anh vẫn bị băng kín, nhưng trực giác nói với anh rằng, bóng tối đang dần vây quanh anh. Tôi không dám thông báo với anh hung tin ấy, chỉ biết lặng lẽ chảy nước mắt, ngồi bên giường bệnh mà nắm chặt lấy tay anh. Ở thế giới tối tăm kia, tôi cảm nhận được bàn tay anh đang run rẩy, như thể cảm giác sợ hãi của một người khi bị lạc vào một thế giới hoàn toàn xa lạ. Cuối cùng, tôi cũng không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, tiếng nước nở cứ bật ra theo giọng nói lạc thanh của tôi: “Anh, anh tỉnh rồi. Có đau không anh?”.

Nghe thấy giọng nói của tôi, khóe môi anh khẽ cong, nụ cười hiền hòa ấy dường như vẫn luôn thường trực trên khuôn mặt anh cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì. Anh yếu ớt trả lời: “Anh không sao, không đau nữa rồi, em đừng lo nữa. Đây là bệnh viện, đúng không em?”

Theo thói quen, tôi gật đầu để cho anh câu trả lời, nhưng lại chợt nhớ ra rằng anh không nhìn thấy. Giây phút ấy, tôi thấy tim mình nhói đau. Chàng trai ngày nào chỉ cần nhìn bất cứ biểu hiện nào trên khuôn mặt tôi cũng có thể đoán ra được tôi đang nghĩ gì, giờ đây, ngay cả khi tôi thẳng thắn gật đầu như vậy, anh cũng không còn thấy được nữa rồi. Biết bao sắc màu trong thế giới

của anh giờ đây chỉ còn lại một màu đen xám xịt. Thế giới này cô đơn lắm phải không anh?

Tôi ghen ngào trả lời: “Đúng thế, đây là bệnh viện. Anh hôn mê một ngày nay rồi. Anh có đói không? Có muốn uống nước không?”

Anh lại mỉm cười, khẽ lắc đầu nhưng lại không quay mặt về phía tôi, có lẽ chính anh cũng không xác định được thực ra khuôn mặt tôi đang nằm ở phương hướng nào. Anh lại bảo: “Em đỡ anh ngồi dậy đi.”

“Không được, bác sĩ bảo bây giờ anh mà ngồi dậy sẽ rất dễ bị choáng. Anh cứ nằm nghỉ đi đã.”

“Anh không sao đâu. Cho anh cảm nhận một chút về không gian, có được không em?”

Đó là tất cả những biểu hiện của anh, khi anh vừa tỉnh lại. Anh không hề hỏi tại sao mình không nhìn thấy, cũng không hề hỏi tôi có phải anh sẽ bị mù vĩnh viễn hay không. Anh luôn đón nhận tất cả những gì cuộc sống mang lại cho mình, cho dù là khổ đau cũng chưa bao giờ để tâm trạng của mình ảnh hưởng đến người khác. Nhưng anh càng như vậy, trái tim tôi lại càng xót xa.

Qua nhiều cuộc phẫu thuật, tình hình của anh cũng không mấy khả quan. Các bác sĩ vẫn luôn dùng ánh mắt chia sẻ mà lắc đầu với tôi và gia đình anh. Còn anh, vẫn cứ tĩnh lặng như vậy, vẫn cứ bình thản như vậy. Anh không muốn người nhà phải vất vả vì mình, nên những ngày tháng nằm viện, anh chỉ cần có mình tôi. Anh nói: “Tuy anh phải sống trong một thế giới khác, nhưng không quan trọng, vì anh vẫn cứ ở trong một trường không gian, không gian ấy vẫn có hơi thở của em. Nghe nhịp tim của em, cảm nhận từng giọt nước mắt em rơi là nguồn ấm áp duy nhất lúc này đối với anh. Nhưng nếu ngày mai, kết luận cuối cùng của bác sĩ là phán cho đôi mắt của anh một án tử hình vĩnh viễn, anh mong em hãy rời khỏi không gian ấy, để một lần nữa, trong thế giới xa lạ này, anh có thể cảm nhận được nụ cười ở đâu đó của em”.

Cái gì cần đến cũng phải đến. Bác sĩ đã có kết luận, anh được xuất viện. Nhưng cảm giác của tôi lại chẳng có chút vui mừng nào. Giây phút ấy, thậm chí, tôi còn có suy nghĩ như anh là một bệnh nhân bị bệnh viện trả về vậy. Song, thứ lìa xa chúng tôi mãi mãi không phải là tính mạng của anh, mà là

đôi mắt biết cười của anh, là thế giới đầy màu sắc của anh.

Tôi cứ lặng lẽ giúp anh thu dọn đồ đạc, làm thủ tục xuất viện cho anh. Tôi không dám mở miệng nói bất cứ lời nào. Tôi sợ, tôi rất sợ anh sẽ lại đẩy tôi ra khỏi thế giới của anh. Anh không muốn chống gậy, anh nói cầm cái thứ đó rồi dò dẫm từng bước đi trên đường khiến anh có cảm giác như mình là một kẻ tàn phế. Anh muốn tự đi, cho dù là rất chậm, rất chời vơi, nhưng anh vẫn muốn tự đi. Anh lại một lần nữa như đứa trẻ mới đến với cuộc đời mà lần mò từng bước đi trong cái thế giới tăm tối xa lạ ấy. Nhưng anh chưa bao giờ tỏ ra buồn bã hay cáu giận. Anh cứ chôn vùi mọi thứ trong tận sâu thẳm trái tim mà bình thản đón nhận sự thật phũ phàng ấy. Anh cứ như vậy, tôi lại càng yêu anh. Yêu sâu đậm, yêu đến đau đớn tâm can.

Đúng lúc anh xuất viện thì trời đổ mưa rào, cơn mưa rào cuối hạ. Mùi đất ẩm ướt đón chào những trận mưa khiến đôi mày anh khẽ nhíu lại. Bác giúp việc đã mang hết đồ đạc về trước, nên bây giờ tôi chỉ còn có mỗi việc là đi anh lên taxi rồi về nhà. Tôi ngẩng đầu lên ngắm một bầu trời u ám, tiếng sấm sét không ngừng gầm gừ đe dọa tâm hồn tôi. Anh là người rất nhạy cảm. Tuy không nhìn thấy, nhưng có lẽ anh cảm nhận được. Anh ghé tai tôi bảo rằng: “Em đừng sợ, có anh đây rồi”. Nước mắt tôi lại không kiềm chế được mà tuôn rơi. Anh vẫn luôn nói với tôi câu ấy mỗi khi cơn mưa trời nổi sấm chớp. Anh đưa tay lên gạt đi từng hàng nước trên má tôi khiến tôi sững sờ. Kể từ khi anh tỉnh lại cho đến tận hôm nay, đây là lần đầu tiên anh làm như vậy. Mỗi khi cảm nhận được nước mắt của tôi, anh chỉ lặng lẽ quay đi. Nhưng hôm nay, anh đã chủ động giúp tôi gạt đi nước mắt như những ngày tươi đẹp trong ký ức. Anh khẽ cười bảo tôi rằng: “Em lại đang thắc mắc sao mấy hôm trước em khóc anh không dỗ dành em như thế này, đúng không? Anh sợ, anh sợ cảm giác của mình không chính xác, trong thế giới u tối này không thể mò mẫm được khuôn mặt em. Nhưng hôm nay, anh muốn thử. Hóa ra, cho dù em có ở nơi đâu, anh vẫn có thể dễ dàng vượt má em, gạt đi nước mắt cho em. Hóa ra, em vẫn luôn ở bên cạnh bên anh, gần như vậy.”

Tôi không còn có thể nói thêm được lời nào nữa, bởi vì trái tim đã nghẹn ngào đến nỗi tìm không ra ngôn ngữ nữa rồi. Tôi nhào đến ôm lấy cổ anh, bắt chập nơi đây là cổng bệnh viện. Tôi đặt môi mình lên bờ môi mỏng có phần khô ráp sau nhiều lần phẫu thuật của anh. Cảm giác ngọt ngào vẫn chân thực như thế, vẫn thốn thức như thế.

Ngồi trên taxi, anh nói bác tài xế chở chúng tôi đến bên bờ hồ quen thuộc, chứ không về nhà. Tôi hiểu tâm trạng anh nên cũng không muốn thắc mắc gì nữa. Khi xe vừa đến bờ hồ, cũng là lúc trời ngớt mưa. Tôi đỡ anh bước xuống, vài giọt nước còn đọng trên những tán cây bị gió lay mà rơi xuống khiến đôi vai anh khẽ so lại. Không khí nơi đây vẫn trong lành, vẫn thoáng thoáng như vậy. Lại thêm cơn mưa rào khi nãy xóa sạch đi bao bụi bẩn, giờ đây ven hồ này chỉ còn hương thơm dịu mát của cỏ cây. Tôi khoác tay anh đưa anh đến dưới hàng cây quen thuộc nơi anh vẫn hay ngồi vẽ. Bỗng nhiên, cảnh tượng trước mắt làm đôi tay tôi khẽ run rẩy vì xúc động. Anh tinh tế cảm nhận được sự thay đổi của tôi nên khẽ hỏi: “Gì thế em?”.

Tôi ngập ngừng vừa muốn nói, nhưng rồi lại thôi. Anh lại phì cười: “Em nhìn thấy cái gì đúng không? Nói cho anh xem nào.”

“Em nhìn thấy... cầu vồng anh ạ... Đẹp lắm!”

Anh lại cười dịu dàng, như thể sự ngập ngừng của tôi thật đáng yêu vậy. Khẽ lắc đầu, anh bỗng nhiên lại hỏi tôi: “Em có biết vì sao cầu vồng lại có tận bảy màu không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì nó chỉ đến sau cơn mưa.”

“Là sao ạ?”

“Có nghĩa là, con người ta phải bước qua cơn mưa mới có thể thấy được những sắc màu của cuộc sống.”

Tôi cứ ngây ngốc nhìn anh. Anh mắt anh đang nhìn ra một nơi nào đó rất xa. Nó vẫn trong như thế, sâu thẳm như thế, nhưng đã chẳng còn nhìn thấy được cầu vồng ngay trước mắt nữa rồi. Vòng tay tôi lại càng siết chặt lấy tay anh. Tôi nói với anh bằng giọng nói kiên định không gì có thể thay đổi: “Anh, anh đừng bắt em phải rời khỏi thế giới của anh, có được không? Em muốn được ở bên cạnh anh, dùng tiếng hát của mình, tiếng đàn của mình, dùng giọng nói của mình, đôi tay của mình, thậm chí là cả nụ cười và nước mắt để giúp anh cảm nhận được từng sắc màu của cuộc đời này. Trong con mắt em, chỉ có duy nhất một màu là tươi đẹp nhất, rực rỡ nhất, đó chính là anh. Nếu anh cứ

nhất quyết đuổi em ra khỏi cuộc đời mình, đối với em, thế giới này sẽ chẳng còn màu sắc gì nữa.”

Anh im lặng nhưng nhịp tim lại cứ đập rộn rã. Tôi cứ thấp thỏm như thế mà chờ đợi câu trả lời từ phía anh. Không biết đợi đến bao lâu, tôi thấy anh khẽ thở dài. Anh bỏ tay tôi ra khỏi vòng tay anh, quay người một cách chuẩn xác đối diện với tôi, anh mỉm cười rạng rỡ: “Anh nghĩ là mình vừa mới đi qua một cơn mưa, chính vì thế, có lẽ anh đã tìm thấy cầu vồng của mình rồi.” Nói rồi anh ôm lấy eo tôi, đặt môi lên đôi môi tôi một nụ hôn sâu lắng, triền miên như chúng tôi đã từng có. Tất cả những động tác ấy anh làm một cách thành thực mà không có một sai sót nào. Bạn có biết vì sao không? Vì anh không dùng ánh mắt để làm, mà dùng trái tim. Trên cao, cầu vồng vẫn soi bóng lên nụ hôn của chúng tôi dưới tàng cây ven hồ. Môi anh cười, mắt tôi cười, hạnh phúc với tôi, chỉ cần như vậy.

Cầu vồng trong mắt anh là thứ cầu vồng đẹp nhất, rực rỡ nhất. Anh đã vẽ nó lại và đặt nó ở một góc sâu thẳm trong trái tim. Để nó mãi mãi tỏa sáng, tô điểm cho thế giới tâm hồn của anh, cho dù bao gió mưa, dù bao trắc trở, anh chỉ cần duy nhất một cầu vồng, đó chính là cây cầu vồng trong mắt anh.

-Mẹ Hớn-